

Ἐνῷ ὁμοῦ καταίχεται ὁ δυστυχὴς ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων δι' ἑαυτὸν, συνάμα ἐδίχζε, παρεκάλει ἐκ μέρους τοῦ τὸ Labédoyère νὰ διαφύγῃ τὴν βασιλικὴν ἐκδίκασιν, καὶ ἐζήτει νὰ τὸν φοβίσῃ μὲ τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια μεταχειρίζοντο ματαίως ταρ' αὐτῷ οἱ ἀληθεῖς φίλοι του!

Ὅτι ὁ Λαβιλλέτ ἐπίστευσεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποχωρήσῃ ἕνεκα τῆς ἀντυχίας τῶν φίλων του, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἔστειλε διὰ μέσου τῆς πριγκιπέσσης ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ταλλεϋράνδον, ἐν ᾗ ἐζήτει τὴν διαγωγὴν του κατὰ τὴν 20 Μαρτίου καὶ ἐν ᾗ ἐζήτει δικαστὰς!

Δὲν ἤργησαν ὁμοῦ νὰ τὸν εὐχαριστήσωσι. Τὴν 8 Ἰουλίου, ἐνῷ ἐπρογευματίζε μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ K. Meneval, τὸν ἐζήτησαν ἐκ μέρους τοῦ K. Decazes. Κατέβη καὶ εὐρέθη ἐνώπιον πέντε κλητῆρων τοῦ K. Decazes, οἵτινες ἐφ' ἀμάξης τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ K. Decazes ἐπληνεῖτο ἄλλοτε παρὰ τοῦ Λαβιλλέτ, προσενηγόντος αὐτῷ πολλὰς ὑπηρεσίας, διὸ καὶ δὲν ἐδίστασε, νὰ κατακρίνῃ ἐτι περισσότερον ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν αὐστηρότητα τῶν μέτρων ἅπερ ἐλάμβανον.

Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας ὁ Λαβιλλέτ ἐτάφη, οὕτως εἰπεῖν, ζῶν, ἄνευ εἰδήσεων εἰς ῥυπαρόν τι ὀωματίον, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον ἔκειτο εἰς ὕψος τριῶν μέτρων. Ἡ δύνατο νὰ τὸ ἀνοίξῃ τῇ βοηθείᾳ σιδηροῦ μεγάλου ἐργαλείου, ἀλλ' ἀπρητοῦντο νὰ ἔχῃ δυνάμεις ἀθλητοῦ. Ἐπροσπάθησε ματαίως νὰ τὸ ἀνοίξῃ ὀλίγον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατανεῦει νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν δυσώδη ἀτμοσφαῖραν τοῦ ὀωματίου του. Ἡ ἔλλειψις καθαροῦ ἀέρος, ἡ ἀθλιότης τῶν τροφῶν, ἡ ἀντυχία καὶ ἡ ἀπόλυτος μόνωσις, πάραυτα ἐπέφερον εἰς τὸν Λαβιλλέτ ἀσθενείαν τινα τοῦ στήθους, ἐπιταχύναντες τὴν δίκην του. Ἐροβήθησαν μήπως ἀποθάνῃ πρὸ τῆς ὥρας.

Ἐν τούτοις τὴν 24 Ἰουλίου ἐφάνη τὸ περίφημον διάταγμα τῆς προγραφῆς ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Λουκῆ τοῦ Ὁτράντ, ἐν ᾧ ἐβλεπέτις διὰ τοῦ ἀθλιωτέρου τρόπου τὴν ἀρνήσιν τῶν βασιλικῶν ὑποσχέσεων τῆς 28 Ἰουλίου.

Ἐπόσχομαι, εἶχεν εἰπεῖ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Λουδοβῖκος XVIII, ἐγὼ, ὅστις οὐδέποτε παρέβην τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ συγχωρήσω τοὺς πεπλανημένους Γάλλους. Δὲν θέλω ἐξαίρεσις τῆς χάριτος ταύτης εἰμὴ μόνον τοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς ὑποκινήσαντας τὴν σκευω-

ρίαν ταύτην. Καὶ οὗτοι δὲ θέλουσι* παραδοθῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν δύο βουλῶν, ἥτοι, αἱ δύο βουλὴ εἰσονται οἱ δικασταὶ των.

(ἀκολουθεῖ)

Η

ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ

P. FERRY

(Ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ)

«Γῆ! γῆ! ἀνέκραξε ναύτης τις ἐκ τῆς ὑψηλοτέρας κεραίας τοῦ μεγάλου ἱστοῦ. Τῆς χαρποιαῆς ταύτης εἰδήσεως μόλις γνωσθείσης, τῶν ἐπιβατῶν τινὲς μὲν πειγνιόχαρτα, τινὲς δὲ βιβλία, (διασκεδάσεις πάντοτε εὐαρέστους ἐντὸς πλοίου) ἔρριψαν μακρὰν αὐτῶν, ἄλλοι δὲ τοῦ στενοχώρου κοιτωνίσκου των ἀσμένως ἐξηλθον· πάντες τέλος, ὡσεὶ ὑπὸ ἡλεκτρικῆς ὠθούμενοι δυνάμεως, συνηθροίσθημεν εἰς τὸ ὑψηλότερον τοῦ καταστρώματος μέρος.

Δὲν θέλω διηγηθῇ τὰ τοῦ διάπλου μας· τοιαύτας ἀφηγήσεις τῶν K. K. Εὐγενίου Σύν, Ἐδουάρδου Καρβιέρου, Α. Ζάλ κλπ. ἀρκετὰς ὁ κόσμος ἀνέγνω. Ἀλλὰ θέλω παραλείψει τὰς ἐκθέσεις τῶν μυκομένων κυμάτων, τῶν κραυγῶν τῶν ναυτῶν, τῶν κρότων τῶν κάλων, τὰ συνήθη ταῦτα καὶ γνωστὰ ἐκ τῶν ναυτικῶν περιγραφῶν, τῶν ὁποίων τοσαύτη ἀπὸ τῆς Αἰκειάδος κατάχρησις ἐγένετο· δὲν θέλω εἰκονίσει τὴν μεγάλην ἄμα καὶ ὠραίαν φρίκην ὀργίλου θαλάσσης, οὔτε ἐλαχίστη ναυαγίου ὁσμὴ θὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ διηγέσει μου. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ἑαυτὸν, εὐρισκόμενον εἰς τὴν Opera Comique, ἐνθα αἱ τῆς θαλάσσης σκηναὶ τοσοῦτον ἥσυχοι καὶ εἰρηνικαὶ εἰσι. Τὰ διηγηθησόμενα εἶναι ἀπλῆ ἀφήγησις αἰσθημάτων, περιπαθὲς ὅσον ἀληθὲς ἐλεγείον. Οὐδὲν θέλω ὑπακρύψει, διότι πάντα εἶναι ἀγνὰ καὶ εὐπρεπῆ καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἡλλοιωθῆ ὁ ὡς ἡ αὐγὴ ὠραίας ἐαρινῆς ἡμέρας καθαρὸς ἔρωσ τοῦτος, ὁ πάντοτε ἐν τῇ ἀναμνήσει μου διατηρήσας εὐωδίαν ἀπλοϊκότητος, ἥ, θέλω προσπαθήσει νὰ μὴ στερηθῇ.

Α'.

Εἶχε δύοσι καὶ ἡ ἐξηκοστὴ τρίτη ἀπὸ τοῦ ἀπόπλου μας ἡμέρα, ἐκ τοῦ Ῥίου Ἰανείρου, (**Rio de-Janeiro**) διὰ τινὰ τῆς Γαλλίας λιμένα, καὶ οὐδαμοῦ γῆ ἐφάνετο· ἀλλὰ μεθ' ὁποίας εὐτυχίας, μεθ' ὁποίας χαρᾶς, τὴν ἐπιούσαν εἶδομεν τεμάχιον γῆς χλοερᾶς καὶ ὄρη κατάρυτα! Ἔως ἐκεῖ, οὐδαμοῦ εἶχομεν ἰδεῖν γῆν, ἡ δὲ μονοτονία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, θέαμα ὄχι τόσον ἐπαγωγὸν ὅσον τὸ φαντάζονταί ὅσοι τὴν θάλασσαν εἶδον διὰ μέσου τοῦ πρίσματος πλουσίας καὶ ὑπερβολικῆς ποιήσεως, κατέστη ἀφόρητος. Μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄρμῳ, ὑπὸ χαρμῶν λωφίσκων καὶ καλλιεργημένων λόφων περιβεβλημένῳ, ἀφίξιν μας, ἕκαστος προητοιμασθῇ ὅπως ἀναβῇ εἰς τὴν Ὀρταν, (1) ἐφ' ὅσον τὸ δυνατόν κομψότερον. Αἱ κυρίαί, ὡς πάντοτε, ἔδωκαν τὸ σημεῖον, τοὺς ὠραιότερους κόσμους των καὶ τὰ καλλίτερα ἐνδύματα ἐκ τῆς ἀποθήκης, εἰς τὴν τὰ εἶχον περιορίσει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἐξαγαγεῖσαι. Ὅταν οἱ πάντες ἡτοιμασθῶσαν, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν λέμβον, ἣτις, ὅλα τὰ ἱστία καὶ πάσας τὰς κώπας εἰς ἐνέργειαν ἔχουσα, διευθύνθη εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμένας. Λέμβοι τινὲς ἀλιέων, σκελετὸς ἀμερικανικοῦ πλοίου τριῶν ἱστίων νεο-ναυαγηκῶτος εἰς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ μικρὸν τι Δανικὸν βρίκιον, προσορμησθέν δι' ὑδρευσιν, ἐμαρτύρουν ὅτι ὁ λιμὴν οὗτος δὲν ἐπεσκέπτετο συχνάκις, καὶ ὅτι τὰ πλοῖα προσήγγιζον μόνον εἰς τὸν ὄρμον τοῦτον, ὡς εὐρισκόμενον πλησίον τῶν Εὐρωπαϊκῶν λιμένων. Ἐν τούτοις, ὅσα ἐκ τῶν Ἰνδιῶν ἤρχοντο πλοῖα, ἀναγκάζοντο ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτῶν διάπλου νὰ σταθμεύσωσι δι' ἀνανέωσιν ζωοτροφῶν.

Ἡ θέα τῆς ἀκτῆς καὶ τῆς πόλεως ἦτο σκυθρωπή. Ἄνθρωποι τινες, ἡλιοκαεῖς καὶ ῥακενδύται, κοιμώμενοι ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ἔχοντες ἀρκετὴν πρὸς τοὺς λαζαρόνους τῆς Νεαπόλεως ὁμοιότητα, ὁδοὶ στεναὶ καὶ ἔρημοι, οἰκίαι χαμηλαὶ καὶ ὅλα ἐξωτερικῶς κεκλεισμένα, διαβάται τινὲς σπάνιοι, μετὰ τῶν ὁποίων παρετῆραι τις γραίης, σχεδὸν ἐρμητικῶς κεκαλυμμένας, διὰ χονδρὸν κυανοῦ καὶ ἐριούχου πέπλου, πολλὰ δόκιμοι γειτνιαζούσης τινὸς μονῆς, βαδίζουσιν γυμνόποδες ἐπὶ τῶν γωνιωδῶν

καὶ ἀνωμάλων λιθостρώτων τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαῖται, ζῶντες διὰ δύο εἰκοσάδων καθ' ἑκάστην· (1) ἰδοὺ ἡ παρουσιασθεῖσα εἰς τὴν θέαν μας εἰκὼν ἅμα τῇ ἐπὶ τῇ ὄχθῃ ἀποβιβάσει μας, διότι οἱ εὐποροὶ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης, ὡς καὶ εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς τόπους, δὲν ἐξέρχονται κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Μ' ὅλον τοῦτο, ὅτε ἡ εἰδήσις τῆς ἀφίξεώς μας διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, πολλοὶ περιέργοι τῶν νησιωτῶν ἐξῆλθον τῶν οἰκιῶν των. Ὁ διοικητὴς μάλιστα, ἔσχε τὴν εὐγένειαν νὰ πέμψῃ εἰς ὑπάντησίν μας, τινὰς τῶν ἐθελοντῶν δούλων του μετὰ κανίστρων, πεπληρωμένων χρυσομήλων, λεμονίων καὶ βανάνων. Ἡ φιλοφρόνησις αὕτη, μᾶς ἐφάνη καλὸς οἰωνός, μᾶς ἀνεκάλεσε δὲ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τοῦ κασίκου (2) **Guacanagari** πρὸς τὸν Κολόμβον, κατὰ τὴν εἰς τὸν Ἅγιον Σωτῆρα (**San Salvador**) ἀφίξιν του. Αἱ ἐπισκέψεώς μας ἠὲ χαριστήσαμεν τὸν ἀγαπητὸν τοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις ἐφάνη προσηνὴς ἐξαιρέτως. Ἦτο βρασιλιανὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ πρὸ τινων ἐτῶν εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Λισβῶνος, ὅπου, διὰ τῆς συνέσεώς του, ἐπέτυχε τὰς πρώτας πολιτικὰς θέσεις. Ἡ ὑπόληψις, ἣν ἔχαιρε παρὰ τῇ διοικήσει τῆς Δόνα Μαρίας, συνέτεινε νὰ γίνῃ, μετ' αὐτοῦ πολὺ, διοικητὴς τῆς νήσου Ῥαϊόλης, ὅπου ἠγαπήθη ὑπὸ πάντων. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφίξιν μας, εἶδομεν ἐρχομένους εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ, τὸν ἐξαρχὸν ἡγούμενον, τὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν τελωνείων, τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸν ἀνώτερον ἀξιωματικὸν τοῦ στρατοῦ, ὡς ἀντιπροσώπους τῶν θρησκευτικῶν, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων, παρορμηθέντας, ἀναμφιβόλως, ὑπὸ τῆς περιεργείας, διότι πρὸ δύο ἐτῶν οὐδὲν γαλλικὸν πλοῖον εἶχε προσορμισθῇ εἰς τὸν λιμένα τοῦτον.

Ὁ Φερνάνδος Κορέγος (οὗτω ὁ διοικητὴς ἐκαλεῖτο) μᾶς προσεκάλεσεν εἰς δείπνον, ἐν ᾧ ἦσαν καὶ οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες. Εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Βριλλάτ-Σαβαρίνον (**Brillat-Savarin**) τὸ γεῦμα τοῦτο, ἐνθα ἡ ποικιλία τῶν φαγητῶν ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τελειότητα τῶν προετοιμασιῶν των, καὶ ἐνθα οἱ ἐκλεκτότεροι τῆς Ἰσπανίας οἶνοι ὑπῆρχον, ἤθελε φανῇ τερπνόν. Ὁ ἀμφιτρύων ἔκαμε τὰς τι-

(1) Πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Ἀζορῶν Ῥαϊόλης.

(1) Μικρὰ εἶδη χαλκίνου Πορτογαλλικοῦ νομίσματος, πρὸς εἰς γαλλικὰ ἑκατοστὰ ἰσοδυναμοῦντα.

(2) Ἡγεμὼν τῶν ἀγρίων τῆς Ἀμερικῆς.

μὰς (*fitles hounours*) τοῦ συμποσίου τούτου τοσοῦτον ἱλαρῶς καὶ χαριέντως ὥστε εὐχαριστήσαμεν τὸν Θεὸν διότι μὰς ἔρριψεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ὁ Φερνάνδος Κορρέγος εἶχε τρεῖς θυγατέρας, αἵτινες παρευρίσκοντο εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ἡ πρωτότοκος, μόλις δεκαεξαέτις, ἦτο ἐξαισίου καλλονῆς· πρόσωπον εἶχεν ὠοειδές, ὀφθαλμοὺς μελαναί, ζωηροὺς, καὶ εκφραστικούς ἀφάτου θελητήρου, εὐπλόκαμον δὲ εἰς μακροὺς βροτρυχοὺς κόμην, ἀκτινοβολοῦσαν ὡς τὰ πτερὰ τοῦ κόρακος.

Ἀνάστημα δὲν εἶχε πολὺ ὑψηλόν, καὶ δὲν ὠμοίαζε τὰς Εὐρωπαϊὰς μὰς, αἵτινες ἀναπτύσσονται τοσοῦτον ἐνωρίς. Εἰ καὶ ἐσκόπευον νὰ τὴν ὑπανδρεύσωσι μετ' οὐ πολὺ, τὸ ἀρτιγενές στῆθος τῆς δὲν εἶχεν ἀκόμῃ πάλαι ἐξ ἔρωτος, οὔτε τὸ ὑαλινὸς ἀφές στόμα αὐτῆς, ὅπερ διὰ κάλυκα ροιὰς ἀρτίως ἀνοίξαντα ἤθελεν ἐκλάθει τις, εἶχεν ἀκόμῃ προφέρει τὰς δύο ταύτας μαγικὰς λέξεις. *Σὲ ἀγαπῶ!* Ἀγνὴ νεᾶνις, δὲν ἤξευρεν ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἐσπαρμένη μὲ σκοπέλους καὶ ὅτι βαδίζων τις τὸ σταδίον αὐτῆς ἐγκαταλείπει ἐντὸς τῶν βάτων πολλὰς πλάνας· ἦτο φαιδρὰ καὶ ἀμέριμνος ὡς εἶναι τις ὅταν ἔχη τὴν ἡλικίαν τῆς, διὰ τὴν αὖριον μὴ φροντίζουσα, διὰ τὸ μέλλον μὴ ἀνησυχούσα καὶ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς φυλλολογῆσασα μόνον τὰς παιδικὰς καὶ ἀπλοῖκας σελίδας. Δυστυχὴς κόρη! ἡμέραι τινὲς μόνον ἡσυχίας εὐτυχίας καὶ ἡμερίας γαλήνιου τῆ ἔμενον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ δόνα Λεωνία (οὕτως ἡ νεᾶνις αὕτη ἐκαλεῖτο) ἐπαιξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τεμάχιον ληφθέν ἐκ τοῦ *Pré auxillieris* μετ' εὐφροσύνης καὶ ἐπιτηδειότητος σχεδὸν ἀκατανόητου. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπερχαπῶσι τὴν μουσικὴν, πρὸ πάντων δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ὅπόσον εὐτυχὴς ἦμην ἀκούων τὰ θελητικὰς μελωδίας τοῦ Ἑρόλδου! Ἐφερόμην ἤδη διὰ τῶν πτερυγῶν τῆς εὐτυχίας εἰς τὰς ἡδεΐας τῆς Γαλλίας ὅχθας· ἡσπαζόμην διὰ τῆς διανοίας τὴν γηραιάν μητέρα μου, τὴν ἀδελφὴν μου καὶ φίλους τινὰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀφίσει πρὸ τσοῦτου καιροῦ. Φεῦ! Ὁφείλον ἀκόμῃ νὰ διέλθω πολλὰς ἡμέρας μακρὰν αὐτῶν· δὲν ἐμάντευον ὁμῶς ἄπασαν τὴν εὐδαιμονίαν ἅμα καὶ πικρίαν, αἵτινες μοὶ ἐπεφυλάσσοντο εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

«Λοιπὸν, κύριοι, εἰς τὴν λέμβον! μὰς εἶπεν ὁ πλοίαρχος· δυτικὸς ἄνεμος ἀπεμάκρυνε πολὺ

τὸ πλοῖον μὰς, ἡ δὲ λέμβος μετὰ δυσκολίας θέλει τὸ φθάσει».

Δὲν ἦτο εὐκόλον ν' ἀποχαιρετήσωμεν τὸν διοικητὴν, ἀλλ' ἡ δεδικοιολογημένη ἐπιμονὴ τοῦ πλοίαρχου ὑπερίσχυσε τῶν προσπαθειῶν τοῦ Φερνάνδου Κορρέγου, ὅστις συήνεσε ν' ἀποχωρήσωμεν ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἐπανέλθωμεν ἵνα τὴν ἐπισῶσαν διέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετὰ τοιαύτης ἐρασμιότητος καὶ ἐπιμονῆς μὰς προσεκάλεσεν, ὥστε παρεδέχθημεν, διότι πᾶσα ἀποποίησης ἤθελεν εἶσθε ἀγένηται. Μετὰ τὴν εἰς τὸ πλοῖον ἀφίξιν, ὅλοι οἱ ἐπιβᾶται συνηθροισμένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἔλεγον ποικιλοτρόπως τὰ τῆς φιλοφρονητικῆς ὑποδοχῆς τοῦ διοικητοῦ· ἐγὼ μόνος μετέβην εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου. Ἐρημίας εἶχον ἀνάγκην ὅπως ὄνειροπολήσω· ἀλλόκοτόν τι συνέβαιναν ἐν ἐμοὶ· ἀναζητῶν δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου τὸ αἶτιον, ἐνόμιζα ὅτι εὕρισκω ἐκεῖ τὸ σπέρμα τοῦ διὰ τὴν Λεωνίαν ἔρωτός μου. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τί νὰ γνωρίσω τὴν αἰτίαν τῶν συγκινήσεών μου, τῶν ὁποίων τὸ ἄορίστον καὶ τὸ μυστηριώδες ἤρκει νὰ μὲ καθιστῶσι τοσοῦτον εὐτυχῇ;

Μήπως δὲν ὑπάρχουσι κατὰ τὰς πρώτας ταύτας παραφορὰς τῆς καρδίας χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμοί, μετέχοντες ἐκστάσεως καὶ διαφεύγοντες ἀπὸ τὴν διύλιστικὴν ἀνάλυσιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου; Φυλάττωμεν τὴν εὐτυχίαν ὅταν ἐρχεται νὰ μὰς εὕρῃ, διότι εἶναι λίαν σπανία καὶ πρόσκαιρος.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπαύριον, ὅτε ὁ ἥλιος ἐπεδείκνυτο εἰς τὴν ἀνατολήν, ποικιλόχρουν καθιστῶν τὴν θάλασσαν διὰ τῶν πρώτων πορφύρων καὶ χρυσῶν ἀκτίνων του, περιεπάτουν ἐπὶ τῆς γεφύρας μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φυλακῆς, περιμένων τὴν δι' ὅρταν ἀναχώρησιν. Ὁ ἄνεμος εἶχε παύσει καὶ μόνον ἐλαφρὰ αὖρα ἐρυτίδου τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπέσχοντο λαμπρὰν ἡμέραν. Ἡ λέμβος ὠλισθαίνεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης μετὰ ταχύτητος παγοδρόμου, δι' ἧς καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀφίχθημεν. Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν εἰς αὐτήν, ἡ καρδιά μου ἐπαλλε μετὰ περισσοτέρως ταχύτητος καὶ κατὰ παράδοξον ἀντίφασιν ἤδη ἐφλεγόμην ὑπο τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδω τὴν Λεωνίαν, ἐνῶ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μου ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ποτὲ τὸ πλοῖον. Εἰς τὸ δέκατον ὀγδοὸν ἔτος ὁ ἔρως εἶναι πλήρης ἐξ ἐκείνων τῶν ἀντιθέσεων, ὅς ὁ μᾶλλον προχωρημένος εἰς τὰ τοῦ βίου θεωρεῖ ὑπερηφάνως

ὡς παιδαριώδεις. Ἡρὶν ἢ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου φερωνάνδου, παρετήρησα τὴν Λεωνίαν εἰς τι παράθυρον τῆς οἰκίας. «Διατί αὕτη εὐρίσκεται ἐκεῖ τοσοῦτον ἐνωρίς; ἐρώτησα ἐμαυτὸν. Λαθραῖόν τι βλέμμα ἐξ ἐκείνων ἄτινα ἐννοοῦσιν ὅσοι τὴν δικάλεκτον τῶν ἐραστῶν ἡξέουρουν, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ἦ τῆς ἀφροσύνης μου! ἐὰν ἐσυλλογίζομην ὅτι τὴν ἐπαύριον ἢ θάλασσα ὤφριε νὰ μᾶς χωρίσῃ διὰ παντός, ἤθελον ἀναμφισβόλως ἀποκρούσει τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἐγεννᾶτο ἐν ἐμοί· ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπησχόλει τότε δυστυχῶς τὸ μέλλον. Ὑπήγαινον νὰ διέλθω ὀλέκληρον ἡμέραν πλησίον αὐτῆς· μὲ ἤρκει τοῦτο, διότι μίαν ἡμέραν εὐτυχίας ἐθεώρουν ὡς αἰωνιότητα. Πόσοι ἄνθρωποι δὲν ἐθεώρησαν ἐν τῇ ζωῇ των δώδεκα τοιαύτας ὥρας ὡς προνομίαν μακαριότητα!

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ διοικητὴς μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὰς ιδιοκτησίας του, ἐκτεινόμενας ἀρκετὰ μακρὰν ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἐθαδίζον πλησίον τῆς Λεωνίας. Ὅσάκις δὲ ἐπρόκειτο νὰ πηδήσωμεν ῥυάκιον ἢ χάνδακκα, ἐλάμβανον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τῇ προσφέρω τὴν χεῖρα, ἣν ἐδέχετο μεθ' ἀπλοϊκῆς ἐγκαταλείψεως, ἐρυθριῶσα καὶ ταπεινωτὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἐπῆζον τὴν ἰδικὴν τῆς μετὰ μεγίστης ὁρμῆς. Ἐνθάρρυνθεις ἐκ τῶν προεισχωγικῶν τούτων, κατέστην τολμηρότερος καὶ ἀπεφάσισα ν' ἀποκαλύψω τὸν ἔρωτά μου, ἀλλὰ καὶ πάλιν αἰνιγματωδῶς.

«Πόσον ὠραῖος τόπος! καὶ πόσον εὐτυχῆς θά ᾔμην νὰ κατοικήσω ἐδῶ!

— Ἐὰν τοσοῦτον σᾶς ἀρέσκει ὁ τόπος μας, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ κατοικήσητε ἐδῶ, κύριε· ἀλλ' ἀστείξεσθε ἀναμφισβόλως. Μοὶ διηγήθησαν τοσαῦτα καλὰ διὰ τὴν Γαλλίαν σας, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἀρτίως μοὶ ἐξεφράσατε. Ἄλλως τε ἐνθυμούμαι καὶ τὰς χθεσινὰς ὁμιλίας σας περὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης σας καὶ τῆς εὐτυχίας νὰ τὴν ὑπηρετήσητε. Ἐννοεῖτε λοιπὸν, κύριε, ὅτι ἡ ἀπιστία μου βασιίζεται.

— Ὅ,τι κάμνει ν' ἀγαπᾷ τις τὸν τόπον του εἶναι αἱ τῆς μητρὸς θωπεῖαι, αἱ τῆς μητρὸς φροντίδες, ἡ φιλία ἀδελφῆς, ἡ ἀφοσίωσις τῶν παιδικῶν συντρόφων μας καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία, ὁ κῆπος, μάρτυρες τῆς πρώτης μας χαρᾶς, τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον ἐποτίσαμεν καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὁποίου ἐκοιμήθημεν. Naί, τὸ πνεῦμα δίδει ζωὴν εἰς ὅλα τὰ ἄψυχα ταῦτα ἀντικείμενα, τὰ

ὁποῖα σχηματίζονται ὡς καρβυλόγιον τῶν ἀναμνήσεών μας καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς προσκοτῶσιν εἰς τὴν πατρίδα μας. Ἐὰν ἐλέγετε εἰς τοὺς Ἑσκιμώους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς ψυχρὰς ὡς ὁ πάγος καλύβας των καὶ τὰς χιονοσκεπεῖς πεδιάδας των διὰ τὸν ὠραῖον τῆς Ἰταλίας οὐρανὸν ἢ τὰς ἡδυπαθείας τῆς ζωῆς τῶν ἀνατολικῶν, ἤθελον σᾶς ἀπαντήσαι ὅτι ὁ τόπος των εἶναι προτιμώτερος πάντων τούτων. Ἴδου ἡ εἰλικρινὴς ἐξήγησις τῶν χθεσινῶν ζωηρῶν πόθων μου διὰ τὴν γενέθλιόν μου γῆν. Ἀλλ' ὅ,τι χθὲς εἶπον, δὲν θέλω τὸ εἶπει πλέον σήμερον.

— «Ἐὰν δὲν ἐφοδούμην μὴ φανῶ ἀδιάκριτος, ἤθελον σᾶς ἐρωτήσαι, κύριε, τίς ἡ αἰτία τῆς τοσοῦτον ταχείας μεταβολῆς σας».

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἵνα κρύψῃ τὴν ἀθῶαν ἀπάτην τῆς ἐρωτήσεώς της.

«Ἐνόμιζον ὅτι τὴν ἐμαντεύσατε, δόνα Λεωνία· ἀλλ' ἀφοῦ ἠπατήθην, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φυλάξω τὸ μυστικόν μου».

Ἡ ἀμνηχανία καὶ ταραχὴ αὐτῆς, μοὶ εἶπον περισσότερα τῶν ὅσων ἤθελε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ. Φοδούμενος μὴ τὴν ἐνοχλήσω, ἐξακολουθῶν τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἐθαδίζομεν ἐπὶ πολὺ, χωρὶς νὰ προσφέρω οὔτε λέξιν. Ἐκαθίσσαμεν πρὸς στιγμὴν εἰς τοὺς πρόποδας λοφίσκου. Ἐνώπιον ἡμῶν ἐξετείνετο πεδιάς ἀπέραντος. Παρατηρήσας δὲ πολλὰ λευκάνθεμα ἐκεῖ πλησίον, ἔτρεξα νὰ δρέψω ἐν.

«Τὸ σεμνὸν τοῦτο ἄνθος, τῇ εἶπον, μέγαν παρ' ἡμῖν εὐνοεῖται. Οἱ ἐρασταὶ ἐξετάζουσι τὰ πέταλα αὐτοῦ διὰ νὰ μάθωσι τὸν βαθμὸν τοῦ ἔρωτος τῆς ἐρωμένης των. Ἴδου δὲ πῶς».

Τότε ἀπέσπασα ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ πέταλα τοῦ λευκάνθεμου, προσφέρων τοὺς μοιραγωγικούς λόγους, ἀφοῦ δὲ ἀνενέωσα τὴν κλίμακα τοῦ τύπου, ἐστάθην εἰς ἐν ὄλλγον.

«Τὴν δοκιμὴν ταύτην ἔκαμα δι' ὑμᾶς· φαίνεται δὲ ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε ὀλίγον.

Ἐρυθριάσασα ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

«Τὸ διαψεύδετε, δὲν ἔχει οὕτω;»

Ἡ χεὶρ αὐτῆς, ἣν μοὶ προσέφερε, καὶ ἦν τινα ἐντὸς τῆς ἰδικῆς μου ἐλησμώνησα, ὑπῆρξεν ἡ εὐγλωττοτέρα ἀπάντησις. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν, ἡ δὲ ὥρα τοῦ γεύματος μᾶς ἐκάλει εἰς τὴν πόλιν, εἶδομεν τοὺς λοιπούς, τοὺς ὁποίους εἶχομεν ἀφίσει νὰ προπορευθῶσιν, ἐρχομένους πρὸς ἀναζήτησίν μας. Ἐπροθυμαποιήθημεν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν. Τὴν πρωτὰν τῆς ἐπαύριον, πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου

ἀνατολῆς, τὸ πλοῖον ὤφειλε ν' ἀνέλξη τὴν ἀγκυραν καὶ ἀποπλεύσῃ. Ἡ Λεωνία, μαθοῦσα τὴν ὀλεθρίαν ταύτην εἰδήσιν, ὠχρίασεν αἰφνης καὶ μικροῦ δεῖν ἐλαιοθύμει.

Καθ' ὃν καιρὸν, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἐπιβάται, ἀπεχαιρέτων καὶ εὐχαρίστουν τὸν Φερνάνδον Κορρέγον, ἐγὼ, πλησιάσας τὴν Λεωνίαν, τῇ εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

«Δὲν θ' ἀναχωρήσω αὔριον μετ' αὐτῶν τὴν ἐγγάτην ὥραν θὰ ἦμαι ἐδῶ».

Β'.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, ἡ θάλασσα ἤρριζε μακρόθεν, οὐριος δὲ ἄνεμος ἠνύθει τὴν ἀναχώρησιν. Τότε ὁ πλοίαρχος, διέταξε ν' ἀναπετάσῃσι τὰ ἱστία καὶ τὴν πρῶραν νὰ στρέψωσιν εὐθὺ ἀπέναντι τῆς Γαλλίας. Τὸ πλοῖον ἐσκίρτηεν ὡς νέος αἶγαγρος ἐπὶ τοῦ ὄρους. Ἦτο ταχύτητον, ἡ τρόπις αὐτοῦ εὐκίνητος καὶ ἐλαφρά, αἱ δὲ πλευραὶ ὑψηλαὶ καὶ λεπταί, σχίζουσαι τὰ κύματα μετ' εὐστροφίας νέου ἵππου, τρέχοντος εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ὅτε ἀφίχθη εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ὀρτας, εἶδον μόνον τὴν κορυφὴν τῶν ἐστίων, βαθὺς δὲ στεναγμὸς διέφυγε τοῦ στήθους μου. Ἐπὶ μίαν ὥραν ἔμενον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, παρατηρῶν μηχανικῶς τὸν ὄγκον τοῦ πλοίου, ὡς εἰ πᾶσα ἐλπίς ἐπανόδου ἀπέδρα μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ εἰκὼν τῆς Λεωνίας μοὶ ἐφάνη ὡς ἡ ἱρις μετὰ τὴν θύελλαν, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ εὐτυχία! Εἶτα ἐσχημάτιζον διὰ τῆς φαντασίας μου ἀνεκράστους χιμαῖρας, ἐσυλλογιζόμεν τὸ εὐφρόσυνον τοῦ Χακτᾶ καὶ τῆς Ἀπαλάς, εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν δασῶν τῆς Λουησιάνης (Louisiane). Πόσον ἡ πάσχουσα καρδία εἶναι ἐφευρετικὴ! Τὴν ἐγγάτην ὥραν ὑπῆγον εἰς τοῦ Φερνάνδου, ἐνθα εὗρον μόνον μαύρην τινά, ἥτις ἤλθε νὰ μοὶ ἀνοιξῇ, καὶ τὴν Λεωνίαν κεντῶσαν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Δὲν εἶχον ἀνάγκην μακρᾶς ἐπιθεωρήσεως, ὅπως πεισθῶ ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῇ καὶ ὅτι ἡ τῆς προτερίας ὑπόσχεσίς μου σπουδαίως τὴν εἶχεν ἀνησυχήσει· οἱ κεκμηκότες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της, ἐμχρτύρουν ὅτι εἶχε ταραχθῇ τὴν νύκτα. Λοιπὸν ἤμην εὐτυχής! διατί; διότι ὑπέφερε δι' ἐμέ. Ὑπῆρχεν ἐν τῇ χαρᾷ ταύτῃ εἰδός τι ἀγρίας ἡδονῆς· ἤθελον εὐχαριστηθῇ περισσότερον, νομίζω, εἰάν τὴν ἐβλεπον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κατα-

βεδλημένην, ἀσθενή μάλιστα· εἰς τοσαύτην ματαιότητά μας ὠθεῖ ὁ ἔρως!

— Ἀ! ἤλθατε τέλος, κύριε! εἶπε διὰ φωνῆς ἥτις μ' ἔκαμε νὰ σκιρτήσω ἐξ εὐτυχίας· τίνι τρόπῳ κατωρθώσατε νὰ ἔλθητε; τὸ πλοῖόν σας δὲν ἀνεχώρησεν ἀκόμη;

— Ἴδου, παρατηρήσατε, τῇ εἶπον δίδων αὐτῇ συγχρόνως τὸ τηλεσκόπιον τοῦ πατρός της, ὅπερ εὐρίσκετο ἐκεῖ, δὲν διακρίνετε εἰς τὸν ὀρίζοντα λευκὸν τι;

— Ναί, καὶ τὸ ὅποιον φαίνεται πλέον μετὰ ταχύτητος.

— Εἶναι αὐτὸ Λεωνία, βλέπετε ὅτι ἦτο κινερός. Ἀλλὰ δι' ὁποίας δῆποτε θυσίας ἤθελον ἔλθει ἐδῶ καὶ εἰάν μοι ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο ὡς εἰς τὸν Λεάνδρον, νὰ διέλθω ὅλον τὸ μέρος τοῦτο κολυμβητὶ ἢ νὰ ῥιφθῶ ἐκ τῆς μεγάλης κεραίας ἐντὸς τῆς θαλάσσης· μὴ ἔχων ὁμως ἀνάγκην νὰ προστρέξω εἰς τὰ ὕστατα ταῦτα μέσα, χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἐπέτυχον ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ πλοίαρχου· πᾶσα προσποίησις ἤθελεν εἰσθαι ἀνωφελής, διότι ὠμίλουν μετ' ἀγγίνοος καὶ χρηστοῦ ἀνθρώπου· διὸ καὶ οὔτε κουφότης, ἀλλ' οὔτε κίνδυνος ὑπῆρχε νὰ τῷ ὁμολογήσω τὰ πάντα. Ἴδου τί τῷ εἶπον:

«Πλοίαρχε, δύνασθε νὰ μ' εὐεργετήσητε μεγάλως καὶ πρὸς τοῦτο ἐπεθύμησα νὰ σᾶς ὁμιλήσω· εἰς πάντα ἄλλον ἐκτὸς ὑμῶν ἤθελον κρύψει τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς αἰτήσεώς μου, ἀλλ' ἡ ζεύρων τὸ δίκαιον καὶ εἰλικρινὲς τοῦ χαρακτήρος σας, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι θέλετε ἀπαραδῶτως τηρήσει τὸ μυστικόν μου, τὸ ὅποιον θέτω ὑπὸ τὴν προστασίαν σας. Ἀγαπῶ τὴν πρωτότοκον τοῦ διοικητοῦ Φερνάνδου θυγατέρα, ἥτις με ἀνταγαπᾷ διότι μοὶ τὸ εἶπε χωρὶς νὰ ψευσθῇ τὸ στόμα της· τῇ ὠρκίσθην νὰ ἐπανέλθω, ὅθεν ὀφείλω νὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου. Ἦδη ὅπως μὴ ἡ ἐν τῇ νήσῳ διαμονή μου θεωρηθῇ ὑποπτος, εὗρον μέσον τι· πρέπει νὰ ἔχω ἀπαδεικτικὸν μαρτυροῦν ὅτι συνεχεῖς ἀσθενεῖαι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπέφερον διαρκούντος τοῦ ταξειδίου, ἀπῆλθον ἀνάπυσιν ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Τὴν νύκτα ταύτην, θέλω ἀγρυπνήσει, ὅπως οἱ κόποι τῆς αὐπνίας δώσωσιν εἰς τὸ πρόσωπόν μου ὄψιν ἀδυναμίας καὶ ἀτονίας, ἥτις ἔσεται ἡ δέουσα ἀπόδειξις τοῦ σφαλεροῦ τῆς ὑγείας μου. Βλέπετε ὅτι δὲν εἰργάσθην ἀπερισκέπτως καὶ ὅτι ἔλαβον τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα, ὅπως προλάβω πᾶσαν κακεντρεχὴ ἐξήγησιν. Θέλω νὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων».

Μετά τινος ἐναντιότητος τὰς ὑποίας ἀνε-
σκεύεσα ὅσον ἡδυνήθην καλλίτερον ὁ λοχαγὸς
βλέπων ὅτι ἡ περὶ τῆς εἰς Ὀρταν ἐπανόδου
μου ἀπίφαις ἦτο ἀμετάτρεπτος, ὑπεχώρησεν
εἰς τὴν παράκλησίν μου, εἰπὼν μοι δι' ὕφους εὖ-
μενοῦς,

« Ἡξεύρω τὰς ὁρμὰς καὶ τὰ πάθη τῆς νεό-
τητος· ἡ ἐλπίς καὶ τὸ καθήκον μου μοὶ ὑπηγό-
ρευσαν τὰς παρατηρήσεις, τὰς ὑποίας σὰς ἐκα-
μα· οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ προσθέσω· ἐστὲ εὐτυ-
χή. »

« Ἀλιέα τινά, διερχόμενον πολὺ πλησίον ἡμῶν,
ἐκάλεσα, ἡ δὲ λέμβος αὐτοῦ μὲ ὠδήγησεν ἐν-
ταῦθα· ἰδοὺ πῶς εὐρίσκωμαι πλησίον ὑμῶν, Λεω-
νία. Ἡ Θεῖα πρόνοια ἀρκούντως μ' ἐβούλησε· θὰ
εἶναι ἄρα γε πάντοτε οὕτως εὐμενής ; »

Ἡ νεᾶνις μὲ παρετήρησε διὰ τῶν μελαίνων
καὶ ἐρωτολήπτων ὀφθαλμῶν τῆς.

« Θὰ μέινετε ἤδη πάντοτε μεθ' ἡμῶν, ὦ !
δὲν ἔχει οὕτω ; »

— Ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς μου εἶναι κα-
τώτερα τῆς πραγματικότητος ταύτης, ἀλλὰ
τοσοῦτον μεγάλη εὐδαιμονία δὲν ἐδόθη εἰς τοὺς
ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις ἡ εὐνοια τοῦ οὐρανοῦ
πίπτει ἐπὶ τινος μετ' ἐλευθεριότητος ἀπεριο-
ρίστου. Σὺρ Βίλλιζμ Τάρρις ὁ Ἀμερικανός, εἶναι
ἐξ ἐκείνων τῶν ὀλίγων προωρισμένων νὰ μὴ
περιμένωσι τὴν αἰωνιότητα διὰ νὰ ζήσωσιν εὖ-
τυχεῖς, διότι γεύονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
τοὺς καρποὺς τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας.

— Σὰς καθικετεύω, κύριε, μὴ μοὶ ὁμιλεῖτε
περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· οὐδέποτε ἡ καρδιά
μου συνεκινήθη βλέπουσα αὐτόν, οὐδέποτε οἱ
ὀφθαλμοί του εἰσέδυσαν εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ὅ-
ταν ἤρχετο ἐδῶ, τὸν ἐβλεπον ἄνευ ἐνδιαφέρον-
τος καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ μοὶ ἦτο ἐντελῶς
ἀδιάφορος· ἤδη μοὶ ἀπαρέσκει, τὸν ἀποστρέφο-
μαι· εἰς τὴν πρώτην του δ' ἐπίσκεψιν θέλω ἀ-
παλλαγῇ τῆς ἐνοχλήσεώς του· οὐδέποτε δα-
κτύλιος γάμου θέλει μᾶς ἐνώσει, ὡς ἐσχεδία-
ζεν ὁ πατήρ μου. Ὑπάρχει ἐκεῖ, μοὶ εἶπε θέ-
τουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, τί ἰσχυ-
ρότερον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων θελήσεων. Ἀγ-
γελος χρυσοπτέρυγος ἐνεφανίσθη τὴν νύκτα ταύ-
την εἰς τὸ ὄνειρόν μου, μὲ κένιστρον πλήρες ἀ-
δαμάντων καὶ μυστηριωδῶν ἀντικειμένων· ἀναμ-
φιδόλως εἶναι ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν ὁ ὠραῖος
ἀγγελικφόρος οὗτος τοῦ οὐρανοῦ μοὶ ἐπροφή-
τευσεν. »

Ἡ ἀδυναμία ἄμα καὶ ἡ ἀνδρεία, ἦν ἡ Λεωνία

ἐδείκνυε, δὲν μ' ἐξέπληττον· καταγομένης ἐκ
τῆς Γρενάδης ἐκ μητρὸς, ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας
τῆς αἵμα μαύρης, ὁ δὲ συνδυασμὸς οὗτος τῆς
Ἰσπανικῆς ὑπερηφανείας, τῆς Ἀφρικανικῆς ἑρ-
μότητος (*impetuosité*) καὶ τοῦ γυναικείου εὐ-
μεταδόλου, καθίστων ταύτην πλάσμα βελτι-
κόν. Ἐν καὶ μόνον βιλίον ἐγνώριζε, τὸν Ca-
moëns, αἱ δὲ ζωηραὶ σελίδες τοῦ Πορτογάλ-
λου ποιητοῦ, εἶχον ἐπὶ μᾶλλον ἀναπτύξει τὰς
διαπύρους δυνάμεις τῆς. Πολλάκις ἀναμφι-
δῶς θὰ ἔρρευσαν δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς,
ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν ἀτυχῶν ἐρώτων τῆς ὠ-
ραίας Ἰνέζ (*Inez*) καὶ τοῦ περιφήμου δὸν Πέ-
τρου, ἡ δὲ πίστις, ὡς καὶ ἡ καρτερικὴ ὑπομονὴ
τῆς περιφήμου ταύτης ἐρωμένης, τὴν εἶχον οὕ-
τως εἰπεῖν, φωτίσει.

Ὁ Φερνάνδος Κορρέγος δὲν ἐβράδυνε νὰ κα-
ταβῇ. Τῷ ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὴν
πόλιν διαμάνης μου, προφασιζόμενος ὅτι τὸ ὠ-
ραῖον κλῆμα αὐτῆς θέλει μοὶ εἶναι σωτηριῶδες.
Μ' ἐδέχθη μετὰ καλωσύνης ὅλως πατρικῆς, ἀ-
πήτησε μάλιστα νὰ μείνω παρ' αὐτῷ καὶ διέ-
ταξε νὰ μοὶ δώσωσι πᾶν τὸ ἀναγκαῖόν μου.
Μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ εὐρίσκωμαι μόνος μετὰ
τῆς Λεωνίας. Ἀλλ' ἡ Ναίμη, ἡ φαιὰ τὴν ὁποίαν
εἶχεν ὡς ἀκόλουθον, καθίστα τὰς συνεντεύ-
ξεις μας μᾶλλον συχνὰς καὶ μακράς· αὕτη ἦτο
εἰς ἡμᾶς καὶ μικρὸς ταχυδρόμος, τῆς, οὐχὶ διὰ
γραμμάτων, ἀλλὰ διὰ συμβόλων συνεννοήσεώς
μας· εἶχον μάθει εἰς Βρασιλίαν τὴν διάλεκτον
τῶν ἀνθέων. Ὅποια εὐφρόσυτος ποίησις εἰς τὰς
σιγηρὰς ταύτας συνομιλίας! Τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον
σὰς φέρει φίλημα ἐκ τῆς ἀγαπητῆς σας, δὲν φαί-
νεται ἐμβεδοαυμένον εἰς τὴν ἐρωτικὴν πνοήν ; Ὁ
νάρκισος, τὸ ἴον, ἡ καμελία, ὅλα τέλος τὰ ἀν-
θη ἔχουσι τὴν ἐμβληματικὴν σημασίαν των,
ἥτις ἐκφράζει πλεῖότερα τοῦ προφορικοῦ λόγου,
ἥτις μεταφράζει τὸ ἀπροσδιόριστον τῆς ψυχῆς
καὶ τὸ ἀόριστον τοῦ ἔρωτος. Δεκαπέντε ἡμέραι
παρῆλθον οὕτως εὐχαρίστως.

Ἡ Ναίμη, ἐπιτηδεῖα, καὶ πανοῦργος ὅσον
θαλαμηπόλος τοῦ Μαριβῶ, εἶχεν ἐπιτύχει μέχρι
τῆς ἡμέρας ἐκείνης διὰ τῆς βοεμικῆς τῆς δεξιό-
τητος, νὰ καλύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα ἀπάντων
τῶν ἐν τῷ αἴκῳ τὸν πρὸς τὴν Λεωνίαν ἔρωτά
μου. Ἡ γυνὴ (ἡ φαιὰ) αὕτη, εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου
ἀφοσιωθῇ εἰς ἐμέ· ἡξεύρων ὁποίαν μαγείαν ἐ-
ξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν τοιοῦτου χρώματος γυναικῶν
τὰ χρυσά, τῇ ἐδωκα περιδέραιον χρυσοκόλλας,
ὅπερ εἰς τὸ ῥίον εἶχον ἀγοράσει· ἐν τῇ ὑπερ-
βο-

λῆ τῆς εὐγνωμοσύνης της, προσέβη εἰς τὸ νὰ φιλήσῃ τοὺς πόδας μου καὶ μὲ χαιρετᾷ καθ' ἑκάστην δι' ἀσπασμῶν (Jalamalus) (α). Ἀλλ' ὁ Φερνάνδος, ὅστις δὲν ἐστερεῖτο ἐξησκημένου πνεύματος, δὲν ἠπατήθη πλέον ἐπὶ πολὺ. Διότι ἢ πρὸς τὸν σὶρ Βίλλιαμ Τόρρις σκυθρωπότης καὶ προφύλαξις τῆς θυγατρὸς του, διήγειραν ὑπονοίας. Μᾶς κατεσκόπευε, καὶ ἐσπέρᾶν τινα καθ' ἣν εὐρισκόμεν γανυπετὴς πρὸς τῆς Λεωνίας, μᾶς παρετήρησε τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλθε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ κύριός του ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ. Προησθάνθη τὴν αἰτίαν τοῦ διαδήματος τούτου. Μετέβην πάρυτα μὲ βῆμα σταθερὸν, διότι εἶχον ἥσυχον τὴν συνειδήσίν μου καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι, ἐάν μ' ἐπέπληττεν αὐστηρῶς, δὲν ἤθελε μὲ περιφρονήσει.

«Εἰπὼν, κύριε, νὰ σᾶς ζητήσουν πρὸ ὀλίγου, καλῶς προεμάντευσα τὴν ἀδρότητά σας, πεισθεὶς ὅτι ἠθέλετε ἔλθει ἀμέσως. Εὐαρεστηθῆτε νὰ καθήσητε. Δὲν ἀγνοεῖτε βεβαίως ὅτι πρὸ τῆς ἀφίξεώς σας, ὑπόσχεσις ἐπίσημος ἐδόθη εἰς τὸν σὶρ Βίλλιαμ Τόρρις, ἐπίσης δὲ ὅτι σέβομαι ὡς ἱερὸν τὸν ὄρκον μου μετὰ σεβασμοῦ Καστιλιανῶ. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς μου δὲν δύναται νὰ θυσιάσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἱερότητα τοῦ ὄρκου, ὡς ἴδωμεν, κύριε, τίς εἶσθε ὑμεῖς; διότι δὲν σᾶς γνωρίζω ἐάν δὲ ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα μου ἀγάπη μὲ κάμνῃ νὰ θυσιάσω ἐντιμον ἀρχὴν, δὲν δύναται νὰ προδῇ αὕτη μέχρι τῆς παραιτήσεώς μου ἀπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν εἰλικρινειάν σας καὶ τὴν καλωσύνην μεθ' ἧς μὲ μεταχειρίζεσθε. Ναί, ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς. Ὁ Θεὸς μόνος εἶναι μάρτυς ὅτι ἤθελον καταβάλλει πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, ὅπως ἐπιτύχω αὐτὴν διὰ τῆς συναινέσεώς σας. Ἡδὴ ὀφείλω ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ δεῦτερον μέρος τῆς ἐρωτήσεώς σας. Περιουσίαν μὲν δὲν ἔχω, ἡ δὲ οἰκογένειά μου, ἣτις τιμᾶται εἰς τὸν τόπον μας, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μοὶ δοθῇ παιδείσις ὁμοία παντὸς νεανίου τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ πάντες οἱ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς θυγατρὸς σας τίτλοι μου, οὐτινὲς εἶναι λίαν ἀνεπαρκεῖς καὶ μὲ καθιστῶσιν ἄξιον μομφῆς, διότι ἐτόλμησα ν' ἀγαπήσω τὴν θυγατέρα σας.

— Πρὸ παντὸς ἄλλου, κύριε, ἔχετε ἀνάγκην τῆς ἀδείας τῶν γονέων σας· ἡμολία Πορτογαλική, ἣτις κάμνει τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τῆς Λισβῶνος, ἀναχωρεῖ μετὰ δύο ἡμέρας διὰ τὴν πάλιν ταύτην· ἐὰν θελήσητε θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ σᾶς δεχθῇ.

— Σᾶς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, κύριε· θέλω ὠφελθῆ τῆς εὐκαιρίας ταύτης. Λάβετε λοιπὸν τὴν καλωσύνην νὰ ζητήσητε τὴν θέσιν μου εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο.

Ὁ Φερνάνδος Κορρέγος εἶχεν ὑπεκφύγει ἐπιδεξίως τὸ τῆς περιουσίας ζήτημα· δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὡς ὄπλον ἐναντίον μου τὴν ἔλλειψιν τῆς περιουσίας καὶ νὰ φανῇ τοιοῦτοτρόπως μικροπρεπής. Καθὸ εὐθυμίας, προὔτιμησε νὰ ἐνεργήσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου· ἡ ἀπουσία, διανοεῖτο, εἶναι τὸ καλλίτερον ἱστρικὸν διὰ τὴν ἀσθένειαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν καλοῦσιν ἔρωτα. Διὰ τοῦ μέσου τούτου (ἐπυροβολεῖ, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέδιδε πᾶσας τοῦ πολέμου τὰς τιμὰς) ἀπεποιεῖτο ἐντέχνως. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσω, διότι ὑπῆρχε κατεπεῖγουσα ἀνάγκη· δὲν εἶχον χρήματα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω ἐπὶ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ. Δύο λοιπὸν ἡμέραι μοὶ ἔμειναν μόνον νὰ διέλθω παρὰ τῇ Λεωνίᾳ. Δύο ἡμέραι! καὶ ταύτας ἀκόμη ὑπὸ τὴν κρυφίαν ἐπαγρύπνησιν τοῦ πατρὸς της, ὅστις ὡς σκιὰ αὐτῆς πανταχοῦ τὴν ἠκολούθει. Ἐν τούτοις, ἐκείνην, ἡ ἐλπίς, ὁ μόνος καλὸς σύντροφος (le bon genie) ἐκ τῶν κακῶν ἡμερῶν μας, ὁ μόνος πολικὸς ἀστὴρ τοῦ θαλασσοπόρου, τὴν καθίστα ἰσχυρὰν ἀπέναντι τῶν ἀποθαρρύνσεών της, καὶ ἐμετρίαζε τὴν δριμύτητα τῶν ἀγωνιῶν της· ἀλλ' ἐγὼ κατειλημμένος ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀμφιβολίας, ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν γῆν ἡμιανοιγομένην ὑπὸ τὰ βήματά μου, καταπίνουσάν με ἐντὸς τοῦ χάους. Φεῦ! ἡ ἱστορία τῶν ἀλγηδόνων μου δὲν θέλει φθάσει πλέον μέχρις ἐκείνης. Τί ἐνδιαφέρει τοὺς λοιπούς;

Γ'.

Δέκα ἡμέρας βραδύτερον, ἀφίχθην εἰς τὸ Τάγον (Tage) ἀπέναντι τῆς πρωτευούσης τῆς Λουσιτανίας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, ἐνθα ἔμεινα ἡμέρας τινάς. Πρὶν ἢ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου ἔμεινα εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης, ἵνα ἐμπιστευθῶ εἰς τὴν αὔραν αὐτῆς τοῦ λυπηροῦς διαλογισμοῦ μου, τοὺς πόθους μου, ἐλπίζων ὅτι

(α) Ἀσπασμὸς τῶν Ἀράβων πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς τῶν.

ἤθελεν αὐτὴ τοὺς μεταφέρει εἰς τὸ εἶδωλον τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἡ αὖρα ἐν τῇ ἀληθικῇ αὐτῆς πορείᾳ, ἐλησμονεῖ τὴν παραγγελίαν μου καὶ ἡ Λεωνία μὲ κατηγορεῖ σιωπηλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Εἶτα ὑπῆγον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου μ' ἐδέχθησαν, ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν. Ὅταν διηγήθην τὸ συμβάν τοῦ ταξιδίου μου, τοσοῦτω μᾶλλον μ' ἐξώρισαν νὰ μὴ τοὺς ἐγκαταλείψω πλέον. Ὁ Πατὴρ μου, ὢν γέρον πλέον, εἶχεν ἀνάγκην τῶν φροντίδων μου· δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποποιηθῶ τὴν ὑστάτην ταύτην ἱκανοποιήσιν. Εἶχε λοιπὸν ἀποφασισθῇ νὰ μείνω ἓνα μῆνα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀναχωρήσω. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ εἰμαρμένη δὲν εἶχεν ἀποφασίσει οὕτω. *Sic fata non voluere.* Συνήντησα θελητικὴν νεανίδα καὶ βαθμηδὸν ἡ ἀνάμνησις τῆς Λεωνίας ἐξηλείφεται· ὁ ἔρωσ εἶναι τοσοῦτον φυσικὸς καὶ τοσοῦτον κατεπειγόντως καταλαμβάνεται ὑπὸ τούτου ἡ νεαρὰ καρδιά, ὥστε προσκολλᾶται εἰς τὴν πρώτην ρομαντικὴν νύμφην, ἣτις τῷ ὑπομειδῇ. Ἐν τούτοις ἡ ἐπὶ κλησις τῆς Λεωνίας μ' ἐτάραττε, σκυθρωπότης καὶ τύφεις συνειδήσεως μὲ κατελάνθανον. εἶχον ὁμώσει νὰ ἐπανέλθω.

Δ'.

Τὸ δεῦτερον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπανόδου μου δὲν εἶχεν ἀκόμῃ συμπληρωθῇ, ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Λεωνίας, περιέχουσιν τὰ ἐξῆς.

«Ἡλπισα, κύριε, εἰς τὴν εὐλικρίνειαν ὑμῶν· ἀλλ' ἠπατήθην. Ὁ πατὴρ μου εἶχεν ἀποφασίσει νὰ σᾶς δεχθῇ διὰ γαμβρόν του, ἀλλ' ὑμεῖς δὲν ἤλθατε. Ἦδη ὅτε πᾶσα ἐλπίς ἐπιγείου εὐτυχίας μοι ἀνερπάγη, θὰ εὐχωμαι αἰωνίως εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Ἀννης. Ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ κόσμου, ὃν ἀρτίως ἐγκατέλειψα, ἀπηύθυνα εὐχὰς εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Ὑγιαίνει διὰ παντός.

Λεωνία F . . . »

Εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα, οἱ ποιηταὶ ἤθελον κάμει ἐλεγείον, τὴν ἱπποτικὴν ταύτην πίστιν ἔχον θέμα. Ἀλλὰ σήμερον, ἐν ἔτει 1855 πολλοὶ θέλουσιν εἶπει, «Διατί δὲν ὑπανδρεύετο μετὰ τοῦ σὶρ Βίλλιαμ Τόρρις; ἤθελεν εἶσθαι πλουσία καὶ εὐτυχής. Οὕτω καὶ οἱ οἰκονομολόγοι τῆς ἐποχῆς μας ἤθελον συλλογισθῇ.

ὦ καιροί! ὦ ἦθη!

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ἡ ἀληθὴς ἱκανότης, ἡ ἀληθὴς μεγαλοφυΐα φέρει ἀπλότητα τινα, ἣτις καθίστησιν αὐτὴν ἥττον ἀνήσυχον, ἥττον θορυβώδη, ἥττον σπεύδουσιν νὰ ἀναφάνῃ, παρὰ μία φαινομένη καὶ ψευδὴς ἱκανότης, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἀγαθὴν, καὶ ἣτις δὲν εἶναι εἰμὴ μάταιος ζῆλος ἐπιδείξεως, ἄνευ μέσων πρὸς ἐπιτυχίαν. Ὁ μὲν ἀκούει ἤχον τυμπάνου καὶ θέλει νὰ γαίῃ στρατηγός· ὁ δὲ βλέπει νὰ οἰκοδομῶσι καὶ νομίζει ἑαυτὸν ἀρχιτέκτονα.

Ἡ καλαισθησία ἀγαπᾷ νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ δίδῃ μόνῃ τὴν ἀξίαν εἰς τὰ πράγματα. Ὅσον ὁ νόμος τοῦ συρμοῦ εἶναι ἀσταθὴς καὶ καταστρεπτικὸς, τόσον ὁ τῆς καλαισθησίας εἶναι οἰκονόμος καὶ διαρκής.

Τὸ ὑποτρέφον κατ' ἐξοχὴν τὰς φωνασκίας καὶ τοὺς κλαθυρισμούς τῶν παιδῶν, εἶναι ἡ προσοχὴ τὴν ὁποίαν τοῖς παρέχομεν, εἴτε ὑποχωροῦντες εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, εἴτε ἀντιλέγοντες. Παλάκις δὲ, ὅπως κλαίωσιν ὁλόκληρον ἡμέραν, ἀρκεῖ μόνον νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν θέλομεν νὰ κλαίωσι.

J. J. ROYSEAY.

Ἐὰν παπὲ ἡ ματαιοδοξία κατέστησέ τινα εὐτυχὴ ἐπὶ τῆς γῆς, βεβαιοτάτα ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος θὰ ἦτο μωρός.

Προτιμώτερον νὰ ἀρνηθῇ τις τὴν εὐγένειαν παρὰ τὴν ἀρετήν· ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀνθρακέως εἶναι πολλῷ ἀξιοσεβαστωτέρα τῆς ἐταίρας ἐνὸς ἡγεμόνας.

«Α! κοινὴ γνώμη! πόσον δυσφόρητος καὶ δυστίμακτος εἶναι ὁ ζυγός σου! πάντοτε μᾶς φέρεις εἰς τὴν ἀδικίαν. Τὸ παρελθὸν ἀγαθὸν